

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 705/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. S., B., zastúpeného advokátom JUDr. Š. H., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 220/2013 z 21. augusta 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. S. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2013 doručená sťažnosť Ing. J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 220/2013 z 21. augusta 2013.

2. Uznesením najvyššieho súdu z 21. augusta 2013 bolo dovolanie sťažovateľa proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu o zastavení konania pre nezaplatenie preddavku na trovy konania podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odmietnuté s odôvodnením, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť jeho dovolania podľa § 237 či § 239 OSP.

3. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že právoplatné rozhodnutie o zastavení konania pre nezaplatenie preddavku na trovy konania nebolo podľa sťažovateľa vydané v ústavnom a zákonom rámci príslušných právnych predpisov, preto z rovnakého dôvodu nemôžu obstať všetky naň nadväzujúce rozhodnutia o zastavení konania vrátane napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

4. Sťažovateľ preto rozhodol, aby ústavný súd konštatoval porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu, toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, porušovateľa zaviazal zaplatiť mu finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur a trovy konania v sume 275,94 eur.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

8. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný petitom sťažnosti a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Ústavná sťažnosť plní v tomto prípade iba funkciu subjektívnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa, kde platí zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“.

9. Sťažovateľ predmet konania vymedzil iba voči najvyššiemu súdu, ktorý napadnutým uznesením jeho dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu o zastavení konania okresným súdom pre nezaplatenie preddavku na trovy konania podľa § 141a OSP odmietol pre neprípustnosť, pretože išlo o také konanie, kde sa v súlade so zákonnou úpravou rozhoduje bez pojednávania.

10. Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP nie je totiž založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd

uvedených v tomto ustanovení, ale až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v § 237 písm. f) OSP skutočne trpí.

11. Tým, že v prerokovávanej veci pred všeobecnými súdmi odvolací súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 OSP, neodňal sťažovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom (R 59/1997), preto jeho dovolanie bolo najvyšším súdom správne odmietnuté.

12. Dovolanie proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie preddavku na trovy konania podľa § 141a OSP nie je prípustný opravný prostriedok na preskúmanie zákonnosti či ústavnosti časovo predchádzajúceho a zároveň samostatného uznesenia o uložení povinnosti sťažovateľovi zložiť preddavok na trovy konania. Opačný výklad by viedol k neprípustnej reparácii právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia (R 26/1984), ktorým sú viazaní tak účastníci, ako i súd (§ 170 ods. 1 OSP), inými prostriedkami, než predpokladá zákonná úprava (§ 201n, § 228n, § 236n OSP či čl. 127 ústavy).

13. Z uvedených skutočností vyplýva záver, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu ústavou zaručených označených základných práv sťažovateľa, preto ústavný súd jeho sťažnosti nemohol vyhovieť.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2013